

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

II. ÚS 22/2017-15

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí 12. januára 2017 v senáte zloženom z predsedu Lajosa Mészárosa, zo sudkyne Ľudmily Gajdošíkovej a sudcu Ladislava Orosza (sudca spravodajca) predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti Mediaprint – Kapa Pressegrasso, a. s., Stará Vajnorská 9, Bratislava, zastúpenej advokátkou JUDr. Ľudmilou Penz Vachulovou, Krížna 47, Bratislava, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Sžso 80/2014 z 31. mája 2016 (Rvp 12061/2016) a sp. zn. 1 Sžso 81/2014 z 31. mája 2016 (Rvp 12062/2016), a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Mediaprint – Kapa Pressegrasso, a. s., vedené pod sp. zn. Rvp 12061/2016 a sp. zn. Rvp 12062/2016 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 12061/2016.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti Mediaprint – Kapa Pressegrasso, a. s., o d m i e t a ako zjavne neopodstatnené.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 7. septembra 2016 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti Mediaprint – Kapa Pressegrasso, a. s., Stará Vajnorská 9, Bratislava (ďalej len „sťažovateľka“, v citáciách aj „sťažovateľ“), zastúpenej advokátkou JUDr. Ľudmilou Penz Vachulovou, Krížna 47, Bratislava, ktorými namieta porušenie svojich základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) a podľa čl. 11 ods. 1 Listiny základných práv a slobôd (ďalej len „listina“), ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) rozsudkami Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) sp. zn. 1 Sžso 80/2014 z 31. mája 2016 (Rvp 12061/2016) a sp. zn. 1 Sžso 81/2014 z 31. mája 2016 (Rvp 12062/2016) (ďalej aj „napadnuté rozhodnutia“).

Zo sťažností a pripojených príloh vyplýva, že sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne napadla žalobou o preskúmanie rozhodnutia podľa druhej hlavy piatej časti v tom čase platného a účinného zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku v znení neskorších predpisov (ďalej len „OSP“) rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia, Bratislava (ďalej len „žalovaná“) sp. zn. 50866-2/2013-BA z 2. decembra 2013, ktorým bolo v celom rozsahu potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava, sp. zn. 704-0218037713-GC04/13 z 2. októbra 2013 o uložení penále z dlžnej sumy poisťného (na nemocenské poistenie, poisťného na starobné poistenie a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie, poisťného na invalidné poistenie, poisťného na úrazové poistenie, poisťného na poistenie v nezamestnanosti a poisťného do rezervného fondu solidarity) za obdobie od januára 2009 do apríla 2011.

Krajský súd v Bratislave rozhodol o predmetnej žalobe rozsudkom sp. zn. 2 S 306/2013 z 18. júna 2014 tak, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej zrušil a vec

jej vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že vzhľadom na špecifické okolnosti posudzovanej veci bol prístup žalovanej celkom formalistický a je zrejmé, že voči žalobkyni (sťažovateľke) došlo k uplatneniu neprimeranej tvrdosti zákona. O odvolaní žalovanej proti označenému rozsudku súdu prvého stupňa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Sžso 80/2014 z 31. mája 2016, ktorým zmenil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol ako nedôvodnú. Proti označenému rozsudku najvyššieho súdu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá je vedená pod sp. zn. Rvp 12061/2016.

Sťažovateľka v procesnom postavení žalobkyne napadla žalobou o preskúmanie zákonnosti aj rozhodnutia žalovanej sp. zn. 50863-2/2013-BA z 2. decembra 2013, ktorým bolo v celom rozsahu potvrdené rozhodnutie Sociálnej poisťovne, pobočky Bratislava, sp. zn. 704-0218037613-GC04/13 z 2. októbra 2013 o uložení penále z dlžnej sumy poistného (na nemocenské poistenie, poistného na starobné poistenie a príspevkov na starobné dôchodkové sporenie, poistného na invalidné poistenie, poistného na úrazové poistenie, poistného na poistenie v nezamestnanosti a poistného do rezervného fondu solidarity) za obdobie od januára 2004 do decembra 2008. Krajský súd v Bratislave rozhodol o predmetnej žalobe rozsudkom sp. zn. 2 S 305/2013 z 18. júna 2014 tak, že žalobou napadnuté rozhodnutie žalovanej zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie s odôvodnením, že vzhľadom na špecifické okolnosti posudzovanej veci bol prístup žalovanej celkom formalistický a je zrejmé, že voči sťažovateľke ako žalobkyni došlo k uplatneniu neprimeranej tvrdosti zákona. O odvolaní žalovanej proti označenému rozsudku súdu prvého stupňa rozhodol najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 1 Sžso 81/2014 z 31. mája 2016, ktorým zmenil odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa tak, že žalobu podľa § 250j ods. 1 OSP zamietol ako nedôvodnú. Proti označenému rozsudku najvyššieho súdu podala sťažovateľka sťažnosť, ktorá je vedená pod sp. zn. Rvp 12062/2016.

Sťažovateľka v sťažnostiach, ktoré sú obsahovo totožné, okrem iného uvádza:

„Rozhodnutím o predpísaní penále bolo sťažovateľovi predpísané penále z dlžnej sumy poistného a príspevkov... Predmetná dlžná suma predstavovala neuhradené poistné

a príspevky... za štyroch zamestnancov sťažovateľa z celkového počtu cca 215 zamestnancov. V danom prípade zo strany sťažovateľa nešlo o vedomé porušenie zákonnej povinnosti, ale o nesprávny výklad zákona v časti upravujúcej úhradu príspevkov a poistného pri súbehu viacerých pracovných pomerov u dotknutých štyroch zamestnancov.

Podľa konštantnej judikatúry je podstatná aplikácia materiálneho hľadiska právneho štátu, nakoľko právny formalizmus v podmienkach demokratického právneho štátu nemôže celkom prevládať. Úlohou súdu a orgánu verejnej moci v podmienkach materiálneho právneho štátu je nájsť také riešenie, ktoré je v súlade so všeobecnou ideou spravodlivosti, resp. v súlade s prirodzenými právnymi princípmi. Nie je možné tolerovať formalistický prístup, pričom je nevyhnutné zdôrazniť, že povinnosť súdu (resp. správneho orgánu) nachádzať právo neznamena len vyhľadávať priame a výslovné pokyny v zákonomnom texte, ale tiež formulovať, čo je zmyslom a účelom právnych predpisov. Súd (správny orgán) teda musí nielen rešpektovať právo, ale jeho výklad a aplikácia musia smerovať k spravodlivému výsledku.

Je namieste vysloviť názor, že jednou z možností odstránenia nedostatkov zákonnej právnej úpravy je využitie moderačného práva súdu, ktorý by v tomto prípade mal prihliadnúť na všetky relevantné okolnosti prípadu, na ktoré porušovateľ základného práva a Sociálna poisťovňa vôbec neprihliadli.

Sociálna poisťovňa a porušovateľ základného práva nesprávne a formalisticky vyložili ustanovenia všeobecne záväzných právnych predpisov, tak ako sú upravené v prostredí slovenského právneho poriadku.

Nedostatky v postupe orgánov verejnej moci a v ich rozhodnutiach odstránil práve Krajský súd v Bratislave, keď rozsudkom č. k. 2 S 306/2013-36 zo dňa 18-06-2014 zrušil Potvrdzujúce rozhodnutie Sociálnej poisťovne, ústredia zrušil a vec jej vrátil na ďalšie konanie.

Napriek tomuto postupu súdu prvej inštancie, ktorý je nepochybné v súlade s ustálenou rozhodovacou praxou ústavného súdu, odvolací súd sa s postupom krajského súdu nestotožnil, kedy v odôvodnení svojho rozhodnutia poukázal na fakt, že normy odvetvia sociálneho práva sa vyznačujú kogentným charakterom, ktorý vo všeobecnosti neumožňuje ich aplikačnú tvrdosť v individuálnom prípade zmierniť, a preto idea aplikačnej spravodlivosti hmotného sociálneho práva tak, ako ju prezentuje krajský súd,

nemá v prejednávanej veci opodstatnenie, pokiaľ spoločnosť spravodlivosť chápe ako určitú vlastnosť spoločenského poriadku, ktorá hoci silne preniká do práva, tak ho dominantne neovláda, ale pôsobí na neho spolu s ideou zákonnosti.

S poukazom na všetky vyššie uvedené skutočnosti si sťažovateľ dovoľuje vysloviť názor, že rigidná a výlučne formalistická aplikácia zákona o sociálnom poistení, s ktorou sa stotožnil i Najvyšší súd Slovenskej republiky je absolútne nespravodlivá, v príkrom rozpore so základnými princípmi materiálneho právneho štátu. “

Sťažovateľka v ďalšej časti svojej sťažnosti poukazuje na ustanovenie § 293bj ods. 1 zákona č. 461/2003 Z. z. o sociálnom poistení v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o sociálnom poistení“), ktorý zakotvuje možnosť pobočky Sociálnej poisťovne aplikovať tzv. „generálny pardon“ vo vzťahu k povinnosti uhradiť penále, ak bola žiadosť oprávneného subjektu doručená do 31. decembra 2009:

„Vzhľadom na skutočnosť, že kontrola plnenia odvodovej povinnosti za obdobie od roku 2009 do roku 2011 (resp. za obdobie roku 2004 až roku 2008, pozn.) bola u sťažovateľa vykonaná až v roku 2011, oneskoreným zistením porušenia povinnosti bola sťažovateľovi de facto odobratá možnosť daná iným, a to i vedomým neplatičom poistného, žiadosť o odpustenie penále. Uvedené nemožno v žiadnom prípade označiť za spravodlivé.

Sťažovateľ taktiež zdôrazňuje, že bez zbytočného odkladu po zistení porušenia svojich povinností za kontrolované obdobie správnym orgánom, neuhradené poistné a príspevky uhradil. Následne, po viac ako dvoch rokoch od zistenia predmetného nedostatku a jeho odstránenia (!!!), pobočka Sociálnej poisťovne sťažovateľovi predpísala penále.

... konanie Sociálnej poisťovne spočívajúce v predpísaní penále po viac ako dvoch rokoch od zistenia porušenia zákonnej povinnosti a úhrady dlžnej sumy je v právnom štáte absolútne neprípustné, odporujúce princípu právnej istoty a zásade predvídateľnosti rozhodovania štátnych orgánov.

Hoci orgány verejnej moci sú oprávnené vykonávať kontrolu za dlhšie časové obdobie, ich konanie nemôže byť na ťarchu kontrolovanému subjektu, v opačnom prípade je konanie správneho orgánu zneužitím výkonu jeho práva. “

Sťažovateľka tiež namieta, že napadnutými rozhodnutiami najvyššieho súdu došlo aj k neprípustnému zásahu do jej vlastníckeho práva, čo odôvodňuje takto:

„Vzhľadom na všetky vyššie uvedené skutočnosti je nepochybným, že porušovateľ základného práva svojim nezákonným postupom zasiahol i do majetkovej sféry sťažovateľa, čím bolo porušené jedno zo základných ústavných práv sťažovateľa - právo vlastníť majetok.“

Na základe skutočností uvedených v sťažnostiach sa sťažovateľka domáha, aby ústavný súd po prijatí jej sťažností na ďalšie konanie nálezom vyslovil porušenie jej základných práv podľa čl. 20 ods. 1 a čl. 46 ods. 1 ústavy a základného práva čl. 11 ods. 1 listiny, ako aj práv podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatkového protokolu napadnutými rozsudkami najvyššieho súdu, tieto rozsudky zrušil, vrátil veci najvyššiemu súdu na ďalšie konanie a priznal jej úhradu trov právneho zastúpenia v konaniach vedených pred ústavným súdom.

V záujme objektívneho posúdenia sťažnosti ešte pred jej predbežným prerokovaním ústavný súd vyzval najvyšší súd na vyjadrenie k sťažnostiam sťažovateľky, ktorý v stanovisku č. KP 3/2016-69 z 11. novembra 2016 okrem iného uviedol:

„Za konajúci senát musíme vyjadriť nesúhlas s takýmto extenzívnym výkladom práva, podľa ktorého by mal správny súd v obdobných veciach prihliadať pri výklade všeobecne pôsobiacej právnej normy na odlišnosti subjektov (zásada pozitívnej diskriminácie), t. j. porušovať princíp rovnosti pred zákonom, a zásadu predvídateľnosti práva podriaďovať subjektívne vnímaným okolnostiam prejednávanej veci. Navyše výška penále za porušenie odvodových povinností, proti vyrubeniu ktorého sťažovateľ v správnom súdnictve brojil, sa nestanovuje správnu úvahou spomedzi číselných medzí s prihliadnutím na kritéria ako opakovateľnosť alebo závažnosť porušenia právnej povinnosti, ale táto výška je vždy pevne (t. j. výpočtový základ a sadzba penále sú pevne stanovené zákonom) predurčená počtom zameškaných dní.“

Preto za konajúci senát sa oprávnene domnievame, že Najvyšší súd sa jasne vyjadril, že odmieta objektívnym právom nepodloženú úvahu krajského súdu (tzv. idea aplikačnej spravodlivosti) o nutnosti v tomto prípade podriaďiť výklad dotknutých ustanovení

subjektívnym podmienkam (t. j. nezavinené konanie sťažovateľa a nepatrný počet pracovníkov, u ktorých došlo k zistenému porušeniu odvodových povinností v spojení s 2-ročným odstupom výkonu kontrolnej činnosti) na strane sťažovateľa.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) ak tento zákon neustanovuje inak a povaha veci to nevyklučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Civilného sporového poriadku (ďalej len „CSP“).

V zmysle § 166 ods. 1 CSP v záujme hospodárnosti konania súd spojí na spoločné konanie také veci, ktoré sa pred ním začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých strán. Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí, avšak v súlade s citovaným § 31a ods. 1 zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy použiť na prípadné spojenie vecí primerane § 166 ods. 1 CSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených pôvodne pod spisovými značkami Rvp 12061/2016 a Rvp 12062/2016, z ktorého je nepochybná právna a skutková súvislosť týchto sťažností, ako aj na totožnosť v osobe sťažovateľky a najvyššieho súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd, uplatniac citované právne normy, tak, ako to je uvedené v bode I výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu sťažovateľkou označených práv

Ústavný súd návrh na začatie konania predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona o ústavnom súde na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na odmietnutie návrhu podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na ktorých prerokovanie nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený. Ak ústavný súd navrhovateľa na také nedostatky upozornil, uznesenie sa nemusí odôvodniť.

Z § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavne neopodstatnenú sťažnosť ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú preto možno považovať sťažnosť, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistí žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, reálnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

V súvislosti s namietanými rozhodnutiami najvyššieho súdu ako odvolacieho súdu ústavný súd považuje za žiaduce poukázať na svoju ustálenú judikatúru, v ktorej opakovane zdôrazňuje, že nie je súčasťou systému všeobecných súdov, ale podľa čl. 124 ústavy je nezávislým súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Vzhľadom na svoje ústavné postavenie ústavný súd v zásade nie je oprávnený preskúmať a posudzovať skutkové a právne závery

vyjadrené v napadnutom rozhodnutí všeobecného súdu. Úlohou ústavného súdu totiž nie je zastupovať všeobecné súdy, ktorým predovšetkým prislúcha interpretácia a aplikácia zákonov, ale kontrolovať zlučiteľnosť účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou alebo kvalifikovanou medzinárodnou zmluvou o ľudských právach a základných slobodách. Posúdenie vecí všeobecným súdom sa môže stať predmetom kritiky zo strany ústavného súdu iba v prípade, ak by závery, ktorými sa všeobecný súd vo svojom rozhodovaní riadil, boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne. O arbitrárnosti (svojevôli) pri výklade a aplikácii zákona všeobecným súdom by bolo možné uvažovať len v prípade, ak by sa tento natolko odchýlil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (m. m. I. ÚS 115/02, I. ÚS 12/05, I. ÚS 352/06).

Podstata sťažostnej argumentácie sťažovateľky spočíva v nesúlase s právnym posúdením vecí najvyšším súdom ako odvolacím správnym súdom, ktorý s poukazom na kogentný charakter noriem verejného práva odmietol pre rozpor s objektívnym právom zohľadniť špecifiká právnej situácie sťažovateľky; sťažovateľka takýto prístup najvyššieho súdu považuje za rozporný s požiadavkou materiálnej spravodlivosti ako imanentnej súčasť spravodlivého procesu a právneho štátu ako takého.

Ústavný súd taktiež považuje za základné východisko pre posudzovanie sťažostnej argumentácie sťažovateľky skutočnosť, že v jej veciach boli aplikované právne normy verejnoprávnej povahy, ktorých sankčný mechanizmus je v prípade vzniku protiprávneho stavu spôsobeného nesplnením zákonných povinností vyplývajúcich z primárneho vzťahu sociálneho poistenia založený na uplatnení právnej zodpovednosti bez ohľadu na zavinenie povinného, resp. príčiny vzniku protiprávneho stavu (nesplnenia zákonných povinností).

Vznik takéhoto protiprávneho stavu má bez ohľadu na ďalšie skutočnosti individuálnej povahy za následok nielen vznik povinnosti na úhradu penále v zmysle príslušných zákonných ustanovení povinnou (sťažovateľkou), ale aj povinnosť správneho orgánu zákonom ustanovené penále individuálnym správnym aktom povinnému (sťažovateľke) predpísať s prihliadnutím na objektívne kritériá, ktoré sú pre rozsah tejto povinnosti určujúce (dĺžka omeškania a výška sumy neuhradeného poistného, pozn.).

Sankčný mechanizmus uplatňovaný v oblasti sociálneho poistenia plní aj preventívnu funkciu. Ústavný súd zdôrazňuje v zhode s právnymi názormi najvyššieho súdu vyjadrenými v napadnutých rozhodnutiach, že zákon o sociálnom poistení kogentným spôsobom (nepripúšťajúcim odchýlku a dopadajúcim na všetky subjekty v rovnakej právnej pozícii) upravuje obsah odvodených právnych vzťahov sankčnej povahy, pričom nepripúšťa možnosť odstraňovania tvrdosti zákona na základe správnej úvahy.

Postup a rozhodovanie správnych orgánov v oblasti sociálneho poistenia, ako aj správnych súdov, je limitovaný rámcom čl. 2 ods. 2 ústavy, ktorý orgánom verejnej moci neumožňuje aplikáciu objektívneho práva v rozpore s jeho znením a zrejým účelom. Naopak, v prípade takéhoto postupu by hrozila prípadná arbitrárnosť predmetných rozhodnutí.

Právo na spravodlivý proces v sebe zahŕňa záruky procesného a inštitucionálneho charakteru, nemožno však z neho odvodzovať požiadavku na ignorovanie objektívneho hmotného práva v záujme dosiahnutia materiálnej spravodlivosti, a to aj napriek tomu, že sa v posudzovaných veciach aplikované právne normy sťažovateľke javia ako neprímerane prísne.

Na uvedených skutočnostiach nie je spôsobilá nič zmeniť ani tá skutočnosť, že k zisteniu nesplnenia povinnosti na úhradu poistného a príspevkov v oblasti sociálneho poistenia riadne a včas došlo s väčším časovým odstupom na základe výsledkov kontroly vykonanej príslušným správnym orgánom (avšak v rámci zákonom ustanovenej lehoty na vykonanie kontroly, pozn.). Riziko nesprávnej interpretácie právnych noriem upravujúcich okruh povinností podnikateľa v oblasti sociálneho poistenia zamestnancov je súčasťou podnikateľského rizika, ktoré sťažovateľka v súvislosti so svojím podnikaním znáša a ktoré je možné eliminovať aj odborným poradenstvom.

Na základe uvedeného ústavný súd pri predbežnom prerokovaní odmietol sťažnosti sťažovateľky podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde ako zjavne neopodstatnené.

Vzhľadom na odmietnutie sťažností bolo už bez právneho významu zaoberať sa ďalšími sťažovateľkou uplatnenými návrhmi.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 12. januára 2017